

Homilies, sermons i altres sorpreses

NARCÍS-JORDI ARAGÓ

Puc donar fe de les poques ganes d'escriure de Modest Prats. Durant els anys de la seva col·laboració fixa a *Presència*, sempre havíem d'esperar el seu article fins a última hora i, quan anàvem a recollir-lo a casa seva, encara ens feia esperar perquè no l'havia acabat. Tot i això, en va escriure més de 150, al llarg de catorze anys, segons acredita la bibliografia publicada en la *Miscel·lània d'homenatge* editada per la UdG. Molt més breu va ser la seva col·laboració a *El Punt*, que no va passar de la vintena d'articles.

Aquesta mandra d'escriure, sorprenent en un home d'idees tan clares i d'intervencions orals tan brillants, no va impedir que iniciés la monumental *Història de la llengua catalana* ni que els seus escrits erudits omplissin el gruixut volum titulat *Engrunes i retalls*. I no ha impedit tampoc que un grup d'amics hagin aplegat ara uns quants

MARIA MERCÈ ROCA **Bones intencions**

Edicions Columna.
Barcelona, 2011.
224 pàgines.

Una farmacèutica enganyada, un ancià de memòria escassa, un immigrant sense papers o una dona maltractada són els protagonistes d'aquesta novel·la. Semblen tenir tots els números per a la infelicitat i protagonitzen en canvi una obra optimista.

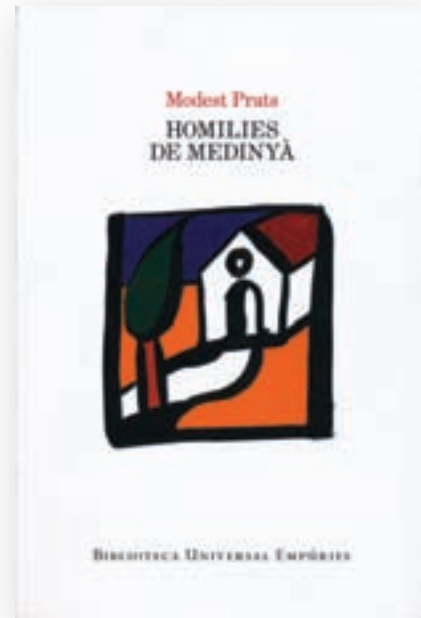
papers esparços, heterogenis i majoritàriament inèdits, que permeten descobrir trets desconeguts –i fins i tot inesperats– de la fesomia intel·lectual i humana de l'autor.

Hi trobem, d'una banda, les homilies. A les oracions fúnebres dedicades a Joan Alsina i Just Casero, ja publicades «amb una certa vergonya» en el llibre de bibliòfil *Una quaresma i altres sermons*, se n'hi afegeixen altres com l'adreçada a la seva pròpia mare, així com sermons de matrimonis i d'aniversaris. Són ocasions en què, empès per les circumstàncies, Modest Prats no ha pogut deixar d'escriure i ho ha fet amb resultats enlluernadors.

Un segon bloc és el dels grans pronunciaments, fets a consciència en ocasions compromeses, com aquell qui, per dir-ho en castellà, posa *el paño en el pùlpito*: el famós –i multat– al·legat contra la pena de mort o les impressionants intervencions en el Concili Provincial de la Tarraconense, prèdiques lúcides i valentes tristament perdudes en el desert d'aquella frustrada i frustradora reunió de bisbes.

Un tercer bloc possible és el dels textos que revelen fins a extrems insospitats la interioritat espiritual del capellà Modest Prats. La seva imatge pública, oberta, riallera i desinhibida, amaga el tresor ocult d'una vida interior riquíssima, d'una fe intensament viscuda i d'una indòmita fidelitat sacerdotal. Aquestes pàgines seran, sens dubte, una sorpresa, fins i tot per a molts dels seus amics.

**Homilies de Medinyà
permet descobrir trets
desconeguts de la
fesomia intel·lectual i
humana de l'autor**

MODEST PRATS **Homilies de Medinyà**

Biblioteca Universal, 247.
Ed. Empúries.
Barcelona, 2011. 232 pàgines.

Hi ha encara, en el llibre, una altra sorpresa: la d'un dietari que Prats va prometre que escriuria durant tres mesos i que va abandonar al cap de trenta dies. Aquestes poques notes sí que s'adiuen amb el tarannà més conegut de l'autor i revelen la seva excepcional capacitat descriptiva i narrativa. La subtilesa irònica, la precisió realista i el to vagament sentimental fan pensar inevitablement en Josep Pla i obliguen a constatar, amb una immensa pena, que un Modest Prats més donat a l'escriptura hauria pogut produir un segon *quadern gris*. Només ens queda, però, el petit tast del seu immens talent i de la saviesa adquirida a base d'observar amb bons ulls els paisatges, les persones i els esdeveniments de cada dia.